

SZERETTEL FŐZVE

Habár nagyon sok kérést kapott, hogy utazzon a tengeren túlra, Gour Govinda Swami sosem mellőzte Śrīla Prabhupāda egy másik utasítását sem, azt, hogy prédikáljon az embereknek Orisszában. 1986-tól megosztotta az idejét a tengerentúli prédikálás és az orisszai tartózkodás között; rendszeresen tartott leckét Bhubaneswarban és prédikált vidéken is.

Hiranyagarbha Orissza Dhenkanal körzetből, egy Sasapashi nevű kis falubeli *brabmin* családból származott. 1987-ben, amikor megtartotta a fia avatási ünnepségét, meghívta Gour Govinda Swamit, hogy vegyen részt. Nagy program volt, rengeteg vendéggel. Kétszer főztek; volt *prasādam* egyszer a vendégeknek, és másodsor kifejezetten Mahārājának. Amikor elérkezett az étkezés ideje, Gour Govinda Mahārājának egy külön szobát adtak, és Hiranyagarbha összeállított egy tányérnyit a kimondottan Neki készített *prasādamból*, és szó nélkül mellé tett két kis tál *subjit* abból, melyet a többi vendégnek főztek. Amikor Mahārāja leült enni, egy pillanatig nézte a *prasādamoto*, majd kommentár nélkül félretette a két kis tál *subjit*. Anélkül fejezte be az étkezést, hogy ezekhez hozzáért volna. Ekkor Hiranyagarbha megkérdezte „Mahārāja, ha nem bánod, elmondanád, kérelek, miért nem ettél ebből a két tál *prasādamból*?”

Gour Govinda Swami így válaszolt: „Mert ezek nem szeretettel készültek.”⁷

A MENEDZSMENT TERHE

Testi nehézségei ellenére Gour Govinda Swami ugyanazzal az intenzitással folytatta a szolgálatait és a prédikálást. 1987-ben, amikor idős *bhakták* kérték, elfogadta, hogy az ISKCON Irányítótestületének (GBC) tagja legyen, és a szervezet orisszai projektjeinek részleges ellenőrzését bízta rá. Habár elfogadta a tisztséget, tehernek tekintette.

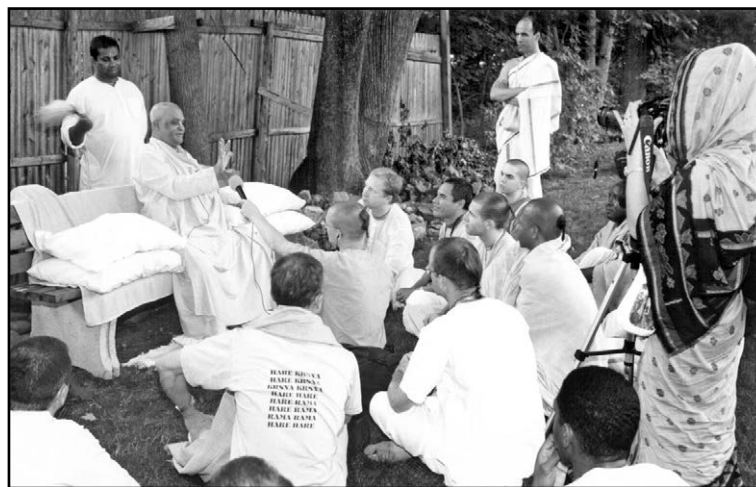

Photo by Adidev Das

Beszélgetés a bhaktákkal Balin, 1995-ben és az Egyesült Államokban, 1995-ben

Sokszor említette a *bbaktáknak*, hogy 1977-ben, Bhubaneswarban Śrīla Prabhupādával folytatott bizalmas beszélgetés alkalmával Prabhupāda arra utasította, hogy töltsön be vezető szerepet. Azt mondta, udvariasan tiltakozott, mondván „De Prabhupāda, én csak a farok akarok lenni!”, de Prabhupāda így válaszolt: „Azt akarom, hogy te legyél a fej!”

Gour Govinda Swami: *1987-ben választottak meg a GBC Testület tagjának. Nem akartam, egyáltalán nem akartam annak a tanácsnak a tagja lenni. Abban az évben volt egy ötvenfős bizottság, és történt néhány átszervezés is, néhány GBC tag lemondott és lett néhány új is. Az ötvenfős bizottság adott néhány nevet a GBC-nek, melyek között az enyém is szerepelt, habár nem akartam. Aztán a GBC néhány nevet elfogadott, néhányat pedig elutasított. Azon gondolkodtam, ha elutasítanak, akkor az lenne számomra a jószerencse. De kiválasztottak, ami balszerencse volt. Igen. Mit lehetett tenni? Minden rendben. Így attól az évtől kezdve részt vettem a GBC gyűléseken.*⁸

PRABHUPĀDA EMBEREI

Śrīla Prabhupāda eltávozása után 1977-ben a tanítványai közül tizenegy elfogadta a *guru* helyzetét, és elkezdtek saját tanítványokat avatni. Az 1980-as évek végére közülük sokan különféle szerencsétlen nehézségeket éltek meg, és – néhányan szégyenteljesen – feladták ezt a helyzetüket. Emiatt több száz, de lehet, hogy több ezer tanítvány sérült meg lelkileg és vált kiábrándulttá, akiknek az ISKCON vezetésébe vetett hite nagyon lecsökkent, ha nem szűnt meg teljesen. Ebben a helyzetben Gour Govinda Swami prédikálása sokuk lelki életét frissítette fel. Ennek eredményeképp sok *bbakta* nála, mint lelki vezetőnél vett menedéket.

A sok tanítvány rajongása ellenére Gour Govinda Swami mindig nagyon alázatos maradt, 1989-ben, egy *darśanán* a tanítványai felé mutatott magatartását így jellemezte:

Gour Govinda Swami: *Ti Prabhupāda emberei vagytok. Prabhupāda azt mondta, hogy Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī küldött neki bhaktákat. Hasonlóan az én Guru Mahārājám is*

titeket küldött hozzám. Nekem az a dolgom, hogy akinek szüksége van segítségre, annak segítek. Igen, Guru Mahārāja mondta ezt nekem, így ez az én kötelességem! Valaki, aki valóban szűkölködik, annak segítségre van szüksége. Nekem pedig a legjobb segítséget kell nyújtanom!

SĀDHU TRADÍCIÓ

Abban az évben Gour Govinda Swami Angliába is ellátogatott.

Gudākeśa dāsa: *A nyolcvanas évek közepén Őszentsége Śivarāma Mahārāja szolgája voltam. Egy nap Mahārāja azt mondta, hogy egy fontos vendég fog érkezni, ezért ki kell költöznünk a szobából és át kell neki adnunk. Tudtam, hogy egy idős bhakta, de ötletem sem volt, hogy pontosan ki.*

A vendég, aki egy idősebb indiai sannyāsi volt, megérkezett. Meglepetésként hatott rám, mivel abban az időben ez nem volt mindennapos látvány. Először igen keveset beszélt, többnyire szerényen és alázatosan. Az egyszerűség aurája lengte körül.

A fiatal és az idős bhakták is izgatottan gyűltek össze, hogy hallják a leckéit. Nem igazán tudott róla senki semmit, azt a tényt leszámítva, hogy világszerte úton volt és már nem volt fiatal. A leckék elején mindig hosszan imádkozott. Szinte azonnal mindannyian belemertünk a leckéibe – magabiztos, világos és nagyon filozofikus volt. Emlékszem, mennyire lenyűgözött a leckéi tartalma és az előadásmódja, amely mind a sarva-dharmān parityajya győzedelmes fináléjában egyesült. A legtöbben közülünk szótlankok voltunk, és az egyik idősebb bhakta megjegyezte: „Ez olyan volt, mint újra Prabhupādával lenni!” Ekkorra már tudtuk, hogy Ő Gour Govinda Maharaja Orisszából, aki túlzás nélkül egy rendkívül tanult személy.

Abogyan minden idős bhaktának, úgy Gour Govinda Mahārājának is Bhagavān dāsa egykori ebédlőjében szolgáltuk fel a prasādamot, aranyozott evőeszközökkel és szalvétával. Mahārāja a hagyományok szerint tisztelte meg a prasādamot. Az étkezés

végén, ahogyan az nálunk szokás volt, vittem egy kancsót és egy tálát, és felajánlottam, hogy Mahārāja leöblíthesse a kezét. Rám nézett, majd vett egy maréknyi vizet, nébánszor kiöblítette a száját és beleköpte az összes vizet a tálba. Megrökönyödve léptem hátra, mivel hasonló helyzetben eddig mindenki más kimérten és megfelelő módon, nyugati szokás szerint leöblítette az ujjbegyét. Éreztem, hogy Mahārāja akkor igen kulturáltan viselkedett, de egy olyan tradíció – a sādhu tradíció – szerint, amelyet én nem ismertem.⁹

LÁTOGATÁS BHUBANESWARBA

Guḍākeśa dāsa: *Bhagavān dāsa* eltávozása után igen kiábrándult voltam és szükségét éreztem a guru és a tanítvány téma mélyebb megértését. Sokat imádkoztam és úgy tanulmányoztam Śrīla Prabhupāda könyveit és leveleit, mint azelőtt még sosem. Emlékszem, Gour Govinda Mahārāja rendkívül tanult volt és arra vágytam, bárcsak újra Angliába jönné.

1989-ben Indiába utaztam, és vonattal mentem Bhubaneswarba. Ő egyszerűen csak így reagált: „Miért tartott ilyen sokáig ideérni?”

A templom jórészt építési terület volt, ennek ellenére néhány vendégszoba már elkészült, és az egyikben közösen Parabrahman dāsa barátommal laktam. Rosszul éreztem magam amiatt, hogy nem fizettem semmit és semmilyen szolgálatot sem ajánlottam a szobáért, de Mahārāja azt tanácsolta, hogy tanuljak és vegyek részt a leckéken. Ez volt az ott tartózkodásom lényege.

Minden reggel összegyűltünk Bhāgavatam leckére, és minden este Gītā leckére. A vyāsasana és egy szőnyeg a jövőbeni templom alsó szintjén, a cement közepére volt kitéve. Mahārāja képes volt órákon át ott ülni, mint egy nagyszerű mesélő vagy mint egy költő, és elbeszélni a végtelen kṛṣṇa-kathāt. Nagyon megfogott az a kisebb kupac – aprólékosan felhalmozott és egy ruhába bekötött – notesz, melyekben az összes jegyzetét őrizte. Mahārāja a leckére mindezeket

Gour Govinda Mahārāja és néhány azok közül a jegyzetfüzetek közül, amelyeket használt a leckéi során

gondosan kicsomagolta és finoman lapozta az oldalakat, amíg meg nem találta az a verset, amelyet idézni akart. Emlékszem, azon gondolkodtam, én hogyan használok el mindent, majd dobok a szemétkébe, és Ő pedig képes ilyen egyszerű noteszeket is évekig szépen megőrizni.

Mahārāja tanítványai nagyon kedvesek bántak velem, és hamar rájöttem, hogy néhányan közülük a diákjai voltak, amíg tanár volt, majd később elfogadták lelki tanítómesterüknek. Olyanok voltak, mint egy család; Mahārāja a lelki apjuk, nekik pedig fenntartás nélküli hitük volt.

Mahārāja a napjait egy nagyon kis kunyhóban töltötte, és csak dālmát, egy hagyományos orisszai, dālból és zöldségekből álló ételt evett. Csodálkoztam, hogyan tudott egy annyira zárt helyen lenni és azon, amit csinált. Amikor esténként kijött, hogy leckét tartson, világossá vált, hogy Śrīla Prabhupāda könyveit fordította orijára; ez csengett ki minden szavából. Élvezte annak tényét, hogy Śrīla Prabhupāda az ateistákat „disznók, kutyák, tevék és szamarak” néven szólította. Mahārāja ezt addig ismételte újra és újra, amíg könnyek jelentek meg a szeme sarkában a nevetéstől, élvezve Śrīla Prabhupāda bátor felhívását. Gyakran mondta a materialistákra utalva, hogy „Guru Mahārājám gazembereknek nevezte őket!” És így – saját lelki tanítómestere nézőpontjából – tekintett mindenre.

A kedvenc időszakom az volt, amikor Mahārāja kinyitotta a bhajana kutirāja ajtajait és behívott minket, hogy tegyük fel neki a kérdéseinket. Időnként alighanem egy kicsit provokatív voltam, azt gondolva, hogy Mahārājának nem lehetek ellenfele. Ő egy vaiṣṇava volt, és ebben én mindannyiszor vesztes. Megkérdeztem, hogyan fogadta el Śrīla Prabhupādát gurujának. Azt válaszolta, hogy Prabhupāda kimondta azt, ami a szívében volt. Erre megkérdeztem, hogy ismeri-e az én szívemet, amire azt felelte, hogy „Csupán porszem vagyok Śrīla Prabhupāda lótuszlábánál.” – ezzel büntetve az arroganciáért, hogy a lelki tanítómesteréhez hasonlítottam.

Máskor azt mondtam neki, hogy úgy érzem, az életemben a guru feladata teljes mértékben teljesül egyszerűen azzal, hogy Vṛndāvanában, a bhakták társaságában élek. Azt mondta, olyan vagyok, mint egy gyerek, az új játékkal, aki egy idő után keresni fog egy másikat. Azt gondoltam, Mahārāja nem teljesen értette azt az inspirációt, amit Vṛndāvanában éreztem. Visszatekintve már értem szavainak mély jelentését.

Végjegyzet

⁷ Interjú Hiranyagarbhával. 2010. szeptember 25.

⁸ Lecke. Érkezés Māyāpurból. 1995. március 25., Bhubaneswar.

⁹ Ez és a következő részek egy dátum nélküli interjúból, az Ananda Sambadából valók.